

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
pol leta 4 „ — „
četrt „ 2 „ 20 „

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
pol leta 5 „ — „
četrt „ 2 „ 60 „

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 80 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Pogled v bližnjo prihodnost.

V nekterih domačih krogih se nam je nedavno za zlo jemalo, ko nismo kakor David predskrinjo miru in sprave plesali in veselo prepevali pred novopotrjeno tirolsko brambovsko postavo, ali da se je nismo vsaj toliko poprijeli kakor česki listi in dokazovali ter tirjali, da se mora zdaj tudi nam dovoliti, kar se je dovolilo Tirolcem. Po naših skušnjah smo morali s Preširnomo vladi prepevati: „Al' vérvat' v tēbe moč mi ni; in sveta, čista glōrija, ki véro dá jo, je prešla!“ V potrjenji tirolske brambovske postave nismo mogli videti velicega načela, ali vsaj začetka velicega načela, katero se boče dosledno izvrševalo, ampak videli smo v njem le malosten pripomoček, s katerim se hoté doseči malostni cilji, ali kakor smo takrat rekli: tirolka brambovska postava ima namen nemške Tirolce ločiti od državopravne opozicije in slednjo tako oslabiti. Kakor že tolikokrat je čas hitro opravičil nas in našo nezapu sodbo.

Sedanja vlada, ki za dobe svojega vladarenja ni pokazala niti ene izvirne misli, oklenila se je tudi zdaj starega načela: divide et impera! (razdružuj in gospodari!) Sedanja vlada? nas vprašajo naši bralci — kaj ni še konec njene moči? Videti je, da ne. Práškimi vladnim novinam „Bohemia“ se iz Dunaja piše, da bode Potockija še na kormilu našel državni zbor, ako se meseca februarja zopet snide in da bržkone tudi druge ministerske listnice ne bodo dobile novih nositeljev. Z ministerskim predsednikom ostane tudi njegov program, pravi vladni trobentač, a pozablja povedati, kateri je tisti program: ali cesarju dana in neizpolnjena obljuba, da bode mir napravil med avstrijskimi narodi, ali tolikokrat ponovljeno zagotovilo, da Potocki odstopi, kader se prepriča, da ne more izvršiti prevzete naloge, ali meglena obetanja Polakom, ali berachenje pri Čehih, ali solzne oči pred sodniki državnega zbora, ali pošteno Potockijevo srce, ki je sicer v vsakdanjem življenji dobra last, ki pa še nikakor ne dela državnika, ravno tako malo kakor se pravi mir in spravo delati med narodi, ako se Slovenci kakor brezpravna čreda prepuščajo germanizaciji in sovražni jim birokraciji. Potocki do zdaj ustavovernih voditeljev — učí nas na dalje vladni list — ni še vabil v ministerstvo in jih ne bode, ker se mora bati, da bi se spodtikali nad njegovim programom; čisto parlamentarno ministerstvo pak sestaviti je zdaj nemogoče, kajti ko bi tako ministerstvo dobilo vajete v roke, takoj bi zopet Poljaki, Tirolci in Slovenci hrbet obrnili državnemu zboru in ostanek v državnem zboru obsedelih Nemcev bi ne zadostoval, da bi mogla zbornica delati veljavne sklepe. Torej sedanje ministerstvo mora ostati — quod erat demonstrandum!

In kaj bode počelo? Ker nima za seboj nobene stranke, hoče cepiti obstoječe stranke. Delo je žerazdeljeno. Potocki in Taaffe prevzameta državopravno opozicijo, Stremayr katoliško-konservativno stranko, kar bode še manjkalo, bode storil Beust. O Potocki-Taaffejevi nalogi piše „Bohemia“: „Ministerstvo bode skušalo úpor proti državnemu zboru oslabiti in premagati s koncesijami*, ki jih misli dati posameznim deželam. Najprvo pridejo Poljaki navrstu, potem Tirolci,

* Koncesije so prazne obljube, za ktere se kasneje nihče ne zmeni, ali k večjemu v nasprotnem smislu, kakor se to sijajno kaže pri čl. 19, ki se zdaj vedno obrača proti Slovencem. Vredn.

ki so z novo potrjeno brambovsko postavo že dobili veliko koncesijo, in ko bodi tako vsem zadoščeno, pridejo konečno na zadnje Čehi na Česko-Moravskem navrstu, ki bodo — osameli — potem morali s tem zadovoljni biti, kar jim bode vlada hotela pripoviliti!!! In modri Potocki je že tudi nezadovoljne ustavoverneže spravil s svojo malho — v mislih namreč; obeta si namreč, da se bode njih večina zmanjšala pričakovaje, da jo zmanjša — čas in da se zgubi te stranke nezaupnost in nemirnost (ungeduld.) Na nas Slovence je plemeniti poljski graf popolnoma pozabil in nas iz svojega proračuna prepustil v Beustov, ki se zdaj vede kakor da bi bil zunanji minister pruski, a ne več avstrijski. Račun prav gladko teče na papirji, a Potocki se nam dozdeva, kakor mož, ki hoče sam s seboj kvartati in torej mora vselej dobiti. V Potockijevem praktičnem življenji pa jih bode kvartalo več in dobrih igralcev, ki bodo poleg nenašteti, drugih štutov imeli to prednost, da so videli v razgrnene njegove kvarte. Ako imajo narodi količkaj soka še v sebi, bode se Potockemu tako godilo, kakor našim vojskovodjem, čijih čete so na Schmelzi in pri Brucku vselej tako siljajno manevrirale in zmagovale, v Italiji in na Českem pa vselej tako neslavno sovražniku kazale hrbet in pete. —

Drugo delo ima Stremayr, ki izdeluje neke nove cerkvene postave. Stremayr z Beustovo pomočjo dela bolj zvito, torej bolj vspešno. V tej zadevi nam piše dobro poduččen mož duhovnega stanu iz Dunaja: „Katoliško-konservativna stranka postaja dan za dnevom bolj ustavoverna. Beust obeta kardinalu Rauscherju in po Rauscherji drugim škofom velike koristi za cerkev, ako bodo škofi delali za centralizem, in zatorej je „Volksfreund“ s takim navdušenjem in v toliko sveto jezo začel udrihati po federalistih. Cislajtanski episkopat bode skoraj z vlado paktiral in z veseljem čaka na Stremayerjeve cerkvene postave, ker mu bode po teh postavah še zmerom ostala vsa birokratična oblast, in ker te postave odstranjujejo ves vpliv katoliških neduhovnikov, katerih se episkopat bolj bolji nego rogača, a tudi puščajo niže duhovstvo v vsej stari odvisnosti od više oblasti.“ Kakor poznamo naš episkopat, kakor poznamo vetrnjaka Stremayrja in Beusta, kakor se zdaj vede „Volksfreund“, je na tem mnogo resničnega, in začetek hudih nevarnosti, po našem prepričanju enako hudih za ljudstva, kakor za cerkev samo, katero hoté tú ponižati za služkinjo nesrečnih, protinarodnih političnih poskušanj.

Tretjo in največo delitev je prevzel Beust, kakor je to razvidno iz opomb, ki smo jih dodali sledečemu sestavku.

Ta pogled v bližnjo prihodnost daje našim voditeljem dovolj povoda za resno premišljevanje in odvažno delovanje. Naj denes zadostuje pogled sam, pri priliki še več spregovorimo.

Upor proti Beustovi nemški politiki.

Odbor politično-konservativnega društva v Mariboru je poslal cislajtanski delegaciji v Pešti sledeči upor, s čegar zadržajem se popolno skladamo:

„Slavna delegacija! Od nekdanj so imeli državljani vsake države dobro pravico in sveto dolžnost udeleževati se javnih zadev svoje domovine ne le z mutastimi déli ampak tudi z glasnimi svéti in svarili. Te pravice

izvirajoče že iz narave vsake države kot skupne lastnine vseh njenih udov poslužuje se tudi naše društvo, ako gledé sedanjega vodstva naših zunanjih zadev povzdiguje svoj svarilni glas. Iz pisma našega državnega kancelarja na g. pl. Schweinitza 5. decembra pr. l. kakor tudi iz besed pisma istega državnega kancelarja na grafa Bismarka 26. dec. pr. l., v katerih se „skupne preteklosti“ pruske in avstrijske, ter skupne volje in skupnega ravnanja teh držav omenjena kot „poročta stalne složnosti“, razvida se jasno prizadevanje naše državne kancelarije, da hoče dosedanjo neutraliteto gledé obeh vojskujočih se držav popustiti in se naravnost nakloniti na prusko stran. O tem koraku, ki se skoraj gotovo ni storil, predno so se sklenili daleč segajoči nameni*) in predno so se premislili njegovi nasledki,**) mora vsak avstrijsk domoljub, ki sploh želi, da se ohrani mir in da si Avstrija v tem miru opomore ter se okrepča, naravnost soditi, da je ta korak vsega obžalovanja vreden in da notranji in zunanji mir naše monarhije spravlja v največo nevarnost. Kakor na eno stran ničesa nočemo vedeti o nobenem sovraštvu nasproti novo se ustrojajoči Nemčiji, ravno tako odločno se moramo izrekati na drugi strani proti vsaki celotni zvezi in dotiki naše monarhije s Prusijo. Tako prizadevanje bi se nam druga ne zdelo, kakor novo nesrečno vračanje k tako imenovani nemški politiki, iz ktere so nam v najzadnji preteklosti nastala samo poniževanja, ako ne že hujski nasledki.

Ker je v očigled novim državnim razmeram v Nemčiji očitno, da bi Avstro-Ogerska bržkone nikdar ne mogla poskušati kakor nekdanj merodajna postati v Nemčiji, morejo zveze, ki so hoté od avstrijske strani z nova v Nemčiji iskati, za nas le ta pomen imeti, ali vso našo monarhijo ali pa le nekatere njene oddelke postaviti pod državopravno pokroviteljstvo ali polnomočje prusko.

Vsakdo mora previdati, da se niti eno niti drugo ne sklada s samostalnim stanjem ktere koli monarhije, najmanj pa s samostalnim stanjem avstro-ogerske monarhije, ki je od praškega pomirja sém in sicer na veliko svojo sréčo zopet nazaj dobila svojo samostalnost, katero mora v prihodnje vedno uživati.

Narodi naše ustavne države, ki so se po nasledkih omenjenega pomirja komaj rešili svoje odvisnosti od Nemčije, mnogo vrednosti stavijo v to, da se smejo pod habsburško krono samostalno utikati (einfluss zu üben) v politiko in v osodo svoje države, ki se z utelenjenjem v drugo državno telo ne sme več hromiti (gelähmten), marveč na federativni podlagi z nova oživeti in ojačiti, in ti narodi si štejejo ne le med svoje pravice, ampak tudi med svoje dolžnosti, celo med svoje častne naloge, da se kolikor najkrepkeje upró prot novim zvezam z Prusko — Nemčijo, ktere bi se ne dale nikakor opravičevati in ktere bi bile v tem trenutku vse polne največih nevarnosti za našo monarhijo.

Slavno delegacijo prosé, naj ta naš svarilni klic

*) Iz najzanesljivejšega vira smo izvedeli iz Rusije: „V ruskih domoljubnih krogih se je z vso gotovostjo izvedelo, da se je med Avstrijo in Rusijo sklenila popolna (formalna) pogodba, čije podlaga je izmed drugimi, da Avstrija Prusiji odstopi vse dežele česke krone in da se bode Avstrija za to odškodovala na južno-vzhodnih mejah.“ Vredn.

***) Iz istega vira se nam v zvezi s predstojajočo vestjo piše: „Ruska diplomacija je namenjena to pogodbo smatravati kot napad proti Rusiji in bode po tem ravnala.“ Vredn.

blagovoljno jemlje do znanja, pristavlja le še zagotavljam, da smo po svojih najboljših močeh pripravljeno podpirati in pospeševati ono politiko, ki si bode v prvi vrsti prizadevala, da našo skupno državo ohrani in okrepí ter da jej preskrbi ono samostalnost in odvažnost, katero tirja čast naše monarhije.

Najspoštljiveje podpisani odbor konservativno-političnega društva v Mariboru, 12. jan. 1871.

Dopisi.

Iz Maribora, 10. jan. ≈ [Izv. dop.] (Naša preteklost in prihodnost.) Bodite mi srčno pozdravljeni, bralci „Slovenskega Naroda“, na začetku novega leta! Mnogo smo lanskega leta prestali. Naš jezik je ostal kakor do zdaj pred pragom šol in kanclij; naše narodne zahteve se niso uslišale ne v deželjskih zborih, ne na Dunaji v državnem; ustava decemberska z vsemi svojimi lažmi je nam ostala kakor do zdaj mačuha; dualizem ali razcepljenost našega cesarstva na Ogersko in Avstrijsko nam čem dalje bolj prsa stiskuje; z eno besedo — vse deželjsko, državno in cerkveno življenje je ostalo zmedeno, kakor zmešana štrana, in k denarskim stiskam se že pridružujejo tudi zunanje nevarnosti, in to ne toliko od zunanjih, kolikor bolj od notranjih sovražnikov našega cesarstva, od nekterih zatelebanih Nemcev in od gnjusnejših še nezakutarjev. Davki naraščajo od leta do leta, in zakaj? — Da se papirnata naša ustava vsaj nekoliko na svojih dragih berglah vzdrži. Med ljudstvom je ravs in kavs. Ali obrnimo se proč od neprijetnih prikazni našega javnega življenja! — Pogledimo raje, ali smo v čem napredovali! Da nismo predaleč prišli, to se nam ne sme zaméríti; kako bode narod na nogah in rokah okleonen hitro tekel? Na kar z največjim veseljem gledamo je to, da se čem dalje bolj zavedamo, da smo Slovenci, da imamo tudi mi po svojem razumu in po svoji volji pravico, samostojno živeti. Mnogo novih društev je na slovenskih tleh nastalo; celó po vaséh, kjer preje ni bilo nič narodnega življenja videti, so se čitalnice in katoliško-politična društva osnovala, posebno po Primorskem, okoli Trata in po nekterih krajih Štajerskega. Naši časopisi zmérom krepkeje tirjajo naše pravice in zahteve, in veseliti se smemo, da za njimi kakor železna vojska stojijo rajde najboljših rodoljubov. Naša prihodnost se nam tudi jasneje kaže, od kar so rodoljubi iz Hrvatskega, Dalmatinskega in Slovenskega v Ljubljani trdno zavezo sklenili, da se te tri dežele v eno zvežejo in tako požrešnim Nemcem in Taljanom

naše zemlje otmejo. Ljubljanski dogovori so prijazni svit naše prihodnosti; Slovenija, do ktere imamo pravico in od ktere nočemo nikdar popustiti, mora se z ilirskim kraljestvom v eno celoto združiti pod žezlom in pod krono habsburške hiše; to mora naš politični „očenaš“ postati. S Hrvati, Graničarji in Srbi vežejo naše reke Drava, Sava in Kulpa; z Dalmatinci nas veže jadransko morje, katero mora naše jugoslovansko ostati. Ti narodi govorijo z nami eden jezik, po različnih krajih samo malo od našega različen; z njimi v zvezi ostanemo Slovenci in Slavjani, ostanemo njih enakopravni bratje; ako pa ostanemo pod Nemcem, ne bodemo nikdar njih bratje, ampak kakor zdaj njih hlapci in sužnji. Zato se hočemo z nam pravičnimi sosedi združiti; Nemcem in Lahom pa, ki nas bi radi še bolj v svoj jarem vprezali, nočemo več podložni biti. Zveza z našimi brati na Jugu, jugoslovanska zveza pod našim cesarjem — to je naša trdna, naša nepreklicana volja! —

Iz Zagreba, 8. jan. [Izvir. dop.] Neumnosti je več. Ena je, ki se jej pravi naivna neumnost, druga je dovtipna neumnost, tretja je kolosalna neumnost, da! svet pozna celo take neumnosti, ki so zgodovinsko znamenite. Vse te neumnosti niso brez zanimivosti za onega, ki prikazni dušnega življenja študira. Najzadnja in najgrja neumnost je prosta neumnost, in ta neumnost je, ki se denes po našem magjaronskem časopisju pase, in za dragi denar na prodaj ponuja. Med neumnimi najneumnejši je pa brez dvombe Starčevićanski tednik „Hrvatska“, ki je z novim letom izhajati začel. Zanimajoči se opaževanjem političnega gibanja na Hrvatskem, štel sem si v svojo dolžnost, da preberem prvi list „Hrvatske“ od konca do kraja. Nadjal sem se, da bom našel v njem tajnost „idées Starčevićiennes“ saj na pol razkrito, in kar se v vrsticah ni dalo brati, da se bo to vsaj med vrsticami našlo. Naslovi poedinih spisov sami na sebi so me že na branje vabili in nukali. Vsakega poediniga teh spisov sem začel brati, do konca pa nisem mogel nobenega dobrati. Dušna mizerija je v vseh tolika, da je strašno. Kar so povsod drugod že do zadnjega zrnca izmlatili, se v „Hrvatske“ na novo mlati; kar so povsod drugod že do zadnje koščice oglodali, to se v „Hrvatske“ na novo gloje in žveka; stališča, ktera so povsod drugod že zdavnaj premagana, na ta se „Hrvatska“ še-le zdaj spenja! — Časopise beroče občinstvo je denes razvajeno, ono hoče vsak dan kaj novega, in če že kaj novega ne, vsaj kaj pikantnega. Naj že bo neumnost ali laž, ali pikantna mora vsaj biti! Kdor nima fosfora v možganih, ta bo zastoj iz lapora iskre kresal. Vse

se dá laglje povžiti in prebaviti, samo proizvodi dušnega kretinizma ne. Časopis, ki ne zna in ne ve temu okusu našega sprevidnega veka zadovoljiti, bode malo bralcev našel. Če je že prvi list dušno tako mlitav, na katerem je vendar vsa Starčevićjanska svojbina cele mesece duhtati in mozgati morala, kaj bo še-le z naslednimi listi, za ktere bode samo po osem dni za pisanje časa imela! Če bi se hotel Starčević k meni potruditi, jaz bi mu drage volje stran Buckle-a povedal, kjer bi se mogel naučiti, kakšno bodočnost ima neumnost. Še zarobljenega cinizma ni naiti v „Hrvatske“, in vendar vsa troedina kraljevina ve, koliki cinikar je Starčević. Ne mara, ka mu je še to zadnje dušno orožje zarjavelo. Mesto cinizma zavzela je zloba. Nemce imenuje „švabe“, Srbe imenuje „Slavosrbe“ in „Srbeže“ Slovence, — nekđaj tako priljubljene „planinske Hrvate“ pa „Kranjce“, ter norce dela iz „kranjskih pravic.“ Brž ko ne je mislil pa na svobodo tiska, na porotne sodnije, in na pravico svobodnega združevanja, ka li! — Format „Hrvatske“ je skoro toliki, kolikšen je format v New-Yorku izhajajočega nemškega lista „anzeiger des westens“, ki je gledé formata med časopisi pravi oriš. Pri „Hrvatski“ se mora reči: večí prostor, večá praznina! — Starčevićjanci denes niso nobena politična stranka več, ampak samo neka na pol politična, na pol socijalna se kta, kakor so n. pr. Skopci na Ruskem, ali pa Mormoni, špirtuisti in travožderci v Ameriki. Dr. Ante Starčević je „grossmeister“ te sekte in pod enim tudi banove kobile trobentaš. Ali dosta o tem, kajti strah me je, ka ne bi za „Hrvatsko“ preveč reklame delal.

Denes se je naš sabor „slovesno“ razpustil. „Le sabor est mort, vive le sabor!“ Ban Rauch je bil za „funkcijo“ kot kraljevi komisar izbran. Glas se mu je tresel, ko je dotični kraljevi reškript bral. Zakaj se mu je tresel, to mi dobro vemo. Ravno na dan sabsorskega razpusta prinesel je namreč telegraf novico iz Petrinje, da je Rauch tožbo proti Miškatoviću, Vončini in Mrazoviću gledé spisov o izsušenju lonjskega polja zgubil. Rauch se tedaj nasproti javnemu mnenju ni očistil, in lump, kterege mu je „Zatočnik“ v lice vrgel, mu še zmerom kakor stigma na čelu visi. Nasledek tega bo, da bo moral od banske stolice odstopiti. Za narodno stranko bi njegov odstop zdaj pred volitvami bil bolj na škodo kakor v korist, kajti Rauch kot ban je najbolj na glas kričeča reklama za narodno stranko! — Več kot 2000 ljudi je Mrazovića vračajočega se iz Petrinje na Zagrebškem kolodvoru pričakovalo, ter ga z živimi „živio-“ klici do njegovega doma spremilo.

Listek.

Slovensko dramatično društvo.

* V Ljubljani 3. januarija.

S predstavo na sv. Štefana dan je dramatično društvo prvo polovico redne gledališke sezone srečno dopolnilo. Ko je bilo lani slišati, da društvo želi trikrat na mesec igrati v deželnem gledališču, posmehovali so se neprijatelji narodnega napredka na tihem in na glas ter sami sebe tolažili s zaničljivim prorokovanjem: Nu, ti se bodo grozovito blamirali! Nemčurski modrijani, zdaj ste utihnili — „die Logik der That-sachen“ Vam je zamašila umazana usta! Kaj mislite, kakor stvar zdaj stoji, kdo se bo blamiral?! — Pa po pravici rečeno, tudi marsiktera poštena slovenska duša je zaradi „predrznosti“ dramatičnega društva bojzljivo z glavo majala, neki veljavni nekdo, ktereemu se pa bojzljivost vsaj in puncto dramatičnih zadev in genere i gledaliških igralk in specie ne bi smela očitati, — ta nekdo je neki celó nekje nekomu rekel, naj ravnatelj nemških predstav vendar ne bosta tako otročja in naj se ne ustrašita tega, da je dramatičnemu društvu dovoljeno trikrat na mesec igrati: saj bo to le kaka dva meseca k večjemu trajalo, potem se bo pa dramatično društvo naveličalo! Nu, tudi ta narodni modrijan — da se bog usmili — je bil lažnjiv prorok; pokazal je, kako malo mu je v čislju dramatično društvo in kako malo zaupanja ima na bodo-

čnost narodnih naprav, na resnost narodnega prizadevanja. Morebiti se je zdaj tudi ta preučeni „mnostranski“ gospod preveril, da dramatičnemu društvu gojitev slovenske dramatike, ustanova narodnega gledališča ni — humbug, s katerim on že predolgo slovenski narod slepari!

Poglejmo répertoire dozdanjih slovenskih predstav, da nam bo mogoče presoditi, kako je društvo svojo težko nalogo reševalo. Prvo, kar tu vidimo, je znameniti, važni napredek, kterege je društvo storilo s tem, da se je letos spustilo na novo dramatično polje, ker se je lotilo predstavljanja resne in celó žalostne igre. Da, žalostne igre! Na Vseh Svetnikov dan leta 1870. post Christum natum sta „Mlinar in njegova hči“ na ljubljanskem odru prvokrat po slovenski-kašljala. Gotovo je jako zanimljivo, da je bila Raupachova „dramatizirana jetika“ prva žaloigra, s katero je nastopilo dramatično društvo. Bržkone se je kakemu čemernemu slovenskemu estetiku žolč izlil, ko je to slišal ali bral! Kajti med modrimi gospodi kritiki ta igra menda nima mnogih prijateljev. In po vsi pravici se jej sme očitati to in ono pa še marsikaj družega — ali kaj pomaga vsa „siva“ teorija?! Recite kar hočeta, naj bo igra estetično opravičena ali ne, narejena je tako izvrstno umetno, da bo dopadala in velik vspeh imela še dolgo časa. Kjerkoli se igra, občinstvo zvesto in pozorno — na ušesa in na usta — poslušá ter se grozi nad brezsrčnim, skopim mlinarjem, plaka za nesrečno revico Marijo, miluje žarečega Konrada in izdihuje pri ma-

slenih besedah gospoda fajmoštra — to je chez nous comme partout! Najboljši dokaz temu je, da se igra vsako leto 1. dan novembra povsodi ne samo na Nemškem ampak tudi po slovanskih mestih igra; v Pragi na primer jo predstavljajo ne le vsa stalna gledališča, tudi vsa česka diletantiška društva po dvakrat na dan zaporedoma in kazališča so zmerom povsodi čez in čez polna! Zatorej je posebno tudi dramatično društvo po polnem prav storilo, da je „Mlinarja“ na oder spravilo, ker je ljubljanskemu občinstvu treba ustrezati s takimi igrami, da se bodo počasi vsi ljudje privadili slovenskih predstav. Kritični Radamanti, Vi pa malo zamižite in — odpustite, saj greh menda vendar-le ni smrtni niti glavni! Nadejam se, da bomo gledé „resne“ igre dorazumeli se tem lože. „Graščak in oskrbnik“ je lepa, dobra igra — posamezne male tehnične pomanjkljivosti pač smemo prezirati. Sučet je vzeta iz slovanskega (poljskega) življenja, in čeravno je položaj nekoliko zastaról, je vendar lahko umevén, ker so razmere iz časov tlake in desetine pri nas še dosti znane. Blagodušni, pa za svoje gospodarstvo nemarni graščak oboža, hudobni oskrbnik ga je s časom ogoljufoval za njegovo premoženje. Graščakova hči morala bi, da otmé očeta siromaštva, žrtvovati srečo svojega življenja, odreči se ljubljenu mladeniču in se omožiti z ostudnim sinom oskrbnikovim. Vaščani, gradski podložniki, kateri ljubijo dobrodejnega graščaka in črtijo odrtnika oskrbnika, zvedó, kar se godi in s svojimi prihranjenimi novci rešijo graščaka, da se potem vse lepo izteče. Značaji

Pošte in telegrafi v vojniški krajini so odnovega leta počemši pod ogerskega finančnega ministra postavljeni. To je prvi stvarni korak k „civiliziranji“ vojniške krajine. Kdaj se bo razoroževanje predvzelo, o tem še ni nič slišati, govori se pa, da bo „glasoviti“ Wagner kot kraljevi komisar to rokovodil. Naj pazi, da iz vojniške krajine drugo Boko ne naredi.

Iz Dunaja, 11. januarja. [Izv. dop.] (Edinstvo Jugoslovana nov in Srbi.) Oba srbska lista, ki sta proti ljubljanskemu sestavku pisala, oglasila sta se zopet. „Zastava“ je v tem prinesla še dva, srbski „Narod“ en članek. Oba sta proizvzana po „Zatočnikovem“ odgovoru. Ker je „Slovenski Narod“ govoril o prvem Miletičevem članku, potrebno je, da tudi o teh dveh izjavah zadnjih svojim bralcem poroča, sosebno ker ste v glavni stvari jasnejši. „Narod“ in „Zastava“ se zavarujeta, da bi zato bila, ka se Slovenci nemštvo prepusté, ter izrekata, da sta za edinstvo Jugoslovana. Samo ponavljata, da bode „po razpadu“ nalog vsega slovanstva rešiti nas Slovence. Srbi namreč nimajo, kakor strašno naravnost povedo, nobene vere o obstanku monarhije. Bili so in pisali so torej samo zaradi tega proti ljubljanskemu shodu, ker so mislili, da hote Hrvati in Slovenci kakor Atlanti samó za ta namen zvezati se, da Avstrijo otmó. A zdaj jim oni Srb, ki je v Ljubljani bil, v „Zastavi“ sam razloži, da o tem ni govora bilo. S tem so nekako bolj zadovoljni.

„Politik“ je tu jako dobro opomnila, kam je avstrijsko-magjarska diplomacija že pritirala, da se južni Slovani, med katerimi propagando delati je zlasti ena najljubših spekulacij Magjarov, zdaj že svojemu lastnemu edinjenju vstavljajo, ker bi se Avstrija s tem okrepila.

Ker se „Zastava“, razjasnovaje svojo misel in ugovarjaje proti očitaniu, da bi se Srbi ne bili za jedinstvo Jugoslovana v bodočnosti oslanja tudi na dopis v „N. fr. Pr.“, ki je bil v Ljubljani po „Slov. Naroda“ članku narejen, — dajem tu ljubljanskemu dopisniku novo tvarino za dopis, če hoče istini služiti in ne samo ono pobirati, kar je razporednega med nami.

Politični razgled.

Cislajtanska delegacija je vojni proračun dovolila in nekoliko zmanjšala tirjatve ministra Kuhna.

Iz Pešte dohaja nova ministerska kombinacija; pri tej bi Schmerling imel postati ministerski predsednik, Kübeck in dvorni svétnik Unger bi dobila druge, do zdaj še ne imenovane listnice. Kübeck se zdaj neki res mudi v Pešti.

Ruski listi prav nevoljno govoré o avstrijsko-nemškem prijateljstvu. Eden teh listov piše: „Brez skrbi ne pričakujemo londonske konference. Poleg črnomorskega vprašanja se bode tam reševalo še drugo, veliko važnejše vprašanje glede prehodnjega političnega stanja evropskih držav in pokazalo se bode, ali ima Ruska v Evropi še kaj zaveznikov ali ne.“

Londonški „Observer“ piše 15. t. m.: Do zadnje noči še nismo nič zvedeli, da bi bil Jules Favre odpotoval k konferenciji. Francoska vlada v Bordeaux si ne upa družega poslanca pošiljati, Jules Favre pa ni dobil potnega pisma, da bi brez nevarnosti smel Pariz zapustiti. Zarad važnosti orientalskega vprašanja pa je nemogoče konferencijo na dalje prekladati.

„Warrens Wochenschrift“ piše o londonški konferenciji: V publicističnem svetu edini mi nismo potolaženi o mirnem izidu londonske konference in smo prepričani, da se bode leta 1871 stavilo izhodno vprašanje. Dasiravno rusko ljudstvo parlamentarno zastopano, ima vendar svoj glas, kterega v carski palači tem manj preslišujejo, ker ga narekuje ruski patrijotizem. V Rusiji ne bodo mogli gledati, kako se mala Prusija razširja, da ne bi se vzbujala želja, s kacicim smelim korakom tudi rusko carsko povekšati. V Petersburgu le predobro vedó, da zdaj Prusija ne more nič proti Rusiji početi, da pa bode ojačena in spočita v 3 letih hotela tirati drugo politiko. Deset je staviti na eno, da bo svet v najkrajšem času vznemirjen zaradi vzhodnega položaja. Ko bi se tudi — sicer nepričakovano — konferencija mirno razšla, lahko se na 10 različnih načinov najde povod za vojsko s Turčijo. Rusiji je treba le namigniti in knez Karl je zginil iz Bukarešte in Bratiano tam vlada; na Srbskem in Bolgarskem se domači rodovi oborožujejo. Le en namigljaj in Grška se zopet poprime težen, ktere je morala pred nekterimi leti popustiti.“ — Pri takih razmerah je prav dobro umljivo, ako naši pruski listi à la „Tagespost“ svetujejo, naj se na londonski konferenciji podpira tirjatev Srbije in Rumunije po popolni državni samostojnosti, da se tako v teh deželah spodkoplje ruski vpljiv; ravno tako razumljiva je teh listov želja, naj se osnuja neka nemško-avstrijsko-angleška „sveta zveza“ proti Rusiji in Franciji. Pač bi bila to dinastična zveza proti nekterim narodom, toda Ruska si bode vedela svoje zveze tudi iskati in najti — kje? to ni tako težko uganiti.

Zadnje dni je skušala pariška armada po nekterih krajih predreti oblegujočo linijo — a s slabim vspehom. Vendar ne bode onemogla, 30. decembra so v velikem vojnem svétu v Parizu sklenili, da bode ar-

mada še eno veliko poskušnjo napravila iz Pariza predreti in da se bodo pri tej poskušnji rabile vse mesece sem v Parizu nabrane vojne moči. Kdaj se bode to storilo, ni se določilo. Bržkone se bode to v kratkem zgodilo. Nekoliko dni sem se vsa pariška armada zbira okolo Mont-Valeriena in menda se bode pariško ofenzivno početje vršilo južno od Mont-Valeriena. Po zadnjih poročilih Faidherbe in Bourbaki ne stojita še tako slabo, kakor so te dni pruska poročila razkričavala. Faidherbe vsak dan dobiva novih čet. V Cherburgu se zbira čet, ki se bodo združile s severno francosko armado. Bourbaki je Prusom z malimi zgubami odvezel nektore pokrajine. On sam naznanja, da vsak dan še dobiva novega teréna in da je z voditelji in vojaki jako zadovoljen.

Razne stvari.

* (Slovenske stolice v Gradcu.) Iz Dunaja se piše v „Glatzer Zeitung“: „Kakor znano se je bilo odločilo, naj se predmeti judicijelnega državnega izpita na graškem vseučilišči podučujejo tudi v slovenskem jeziku. Gledé izvršenja tega določila je minister Stremayr zaukazal, da se smejo le taki ponudniki pustiti na slov. stolice, ki so se po obstoječih postavah habilitirali na vseučilišči. Ako bi se za praktične predmete v slovenskem jeziku, ki bi nekako dopolnovali glavne predmete, našle sposobne osebnosti, bode se skrbelo za primerno remuneracijo.“ — To je ravno toliko, kakor nič.

P. (Gg. slovenskim jezikoslovcem!) Nemara še ni znano vsem gg. slovenskim jezikoslovcem, da je ruska vlada namenila 20 stipendij za tiste avstrijske Slovane, ki bi kot jezikoslovci dokončavši 6 semestrov na kakem avstr. vseučilišči želeli iti v Rusijo, da bi tam bili učitelji starih jezikov. Do sedaj so se oglašali za te stipendije večidel Rusini in Čehi, iz Slovencev je g. A. Georgievskij, vrednik „Žurnala ministerstva narodnago prosvetčenja“, ki ima ob enem skrb za slovensko minist. stipendijate, pisati o tem v svojo domovino. Prosil me je pisati, da bi se oglašali osebno ali pisмено pri episkopu ruskega poslanstva na Dunaji g. Mihaelu Raje vskem (Wien, I. Wallfischgasse 3.) *) Na pot dajo 100 rubljev; štipendija znaša na leto 450 rubljev; za enoletno vživanje sti-

*) G. Rajevskej, ki je bil oktobra meseca prestavljen v Peterburg, se januarja vrne spet na Dunaj. To iz gotovega vira. P.

so skozi in skozi dobro in dosledno risani, zapletek je mičen, dijalog duhapoln in zanimljiv. Da je sem tje kak prizor zelo raztegnen, ne škodi toliko; temu se pri igranji prav lahko pomore. Izvirnik igre je poljski; slovenska prestava ima še posebej jako hvalevredno lastnost in ta je izborni jezik. Prestop od šaljive k resni muzi je bil tedaj s to igro prav srečno inavguriran; želeli je le, da bi kmalu imeli več tacih; izkušnja nas uči, da je ta genre tudi večemu občinstvu vrlo po godi.

Čisto naravno je, da dramatičnemu društvu rabijo večidel oni dramatični proizvodi, v kterih Komus in Momus žezlo nosita. Igre te vrste so lože in zato igralnim zdanjim močem bolj primerne, občinstvu pa dandenes nad vse priljubljene. Tukaj je preveč gradiva, da bi se mogel spuščati v preiskovanje na drobno; zato samo nekoliko splošnih opomb. Vesele igre igrane so bile nektore; najboljša med njimi je menda „Pesek v oči“, ktera je bila neki tudi gledé skupnega vtiska najbolje igrana; največa vesela igra je bila „Matiček se ženi“, ker ima pet dejanj. Razen teh dveh so se še predstavljale do novega leta sledeče vesele igre: „Klobuk“, „Svojejavneži“, „Pot skozi okno“, „Poprej mati“ in „Medeni tedni“ — vse enoaktne. Večina teh iger je francoskega rodú; znana stvar je, da so Francozi mojstri v tej vrsti dramatične poezije in učitelji vseh družih narodov. Iz nemškega je samo poslednja, slovansk (poljsk) original je „Poprej mati“; ko bi o le-tej „materi“ hotel povedati vse, kar sem spredel v

možganih, kam bi zabredel?! Zato samo pritaknem, da so mi znani dokaj boljši slovanski izvirniki, pa da tega intenzivna plinova luč našega odra menda ne bo več razsvetlevala. — Vesele igre nižja species je burka, ktera se dandenes baš mnogo kultivira. Burk se je igralo pet in sicer: „Na mostu“, „Dobro jutro“ (obé iz českega, prva jako dobra), „Živo-mrtva zakonska“, „Banova surka“ in „Sveti večer na straži“. Jako polzka pot to — burke, težavna stvar pri njih „media m carpere viam“; tu je dramatičnih „smeti“ kar na kupel! Rad priznam in v dolžnost si štejem priznavati, da se ni predstavila nobena burka, s ktero bi se bil onečastil slovanski oder.

Skoro bo moj sprehod pri kraji — ostaja mi le še omeniti one igrokaze, kteri so se poslednja leta ugnjezdili v gledališči, to so: operete. Ta čudna mešanica se je tako udomaćila in razširila, da je težko misliti si gledališče brez nje; zato tudi dramatičnemu društvu ne bo lahko mogoče izogniti se operet, vsaj dokler je taka „moda“, ker je iz praktičnih ozirov prisiljeno, ustrezati tirjatvam začasnega okusa. Da se to dá doseči, brez da bi bilo treba preveč kreniti na stran, dokazalo je dramatično društvo. Slišali in videli smo letos tri operete, namreč: „Skrivnost ljubezni“, „Pijerot in Vijoleta“, „Čarobne gosli“. Vse tri so take, da se ž njimi tudi ostrejša kritika more sprijazniti; razen lepe muzike imata vsaj prva in tretja tudi zanimljivo, pametno dejanje. Žalibog resnica je, da so večini novejših operet podloženi najabotnejši libreti,

ktere si človek more izmisliti, in tudi glasba večidel ni nič vredna. Če se dramatično društvo kakor doslej tako odslej ne bo ukvarjalo s takim nesmisлом, bo vsak radostno pozdravljal tudi opereto.

Slovenski gledališki listi prinašali so letos večasih posebno v začetku sezone naznanila muzikalnih produkcij, ktere sicer pri gledaliških predstavah niso navadne. Menda so bili ti „duetti“, „arije“, pesmi i. t. d. le — za silo, odlomki nadomestovali so kako muzikalno celoto — vsaj dramatično društvo ne namerava take reforme pri gledišči? Suam cuique, pustite koncertom in besedam, kar se tem bolj prilaga nego gledališki predstavi.

Prvi del mojega poročila je zdaj končan. Ozmimo se še enkrat na obség onih devet predstav, ktere smo v mislih imeli! Če hočemo biti pravični, če naše zahteve niso prenapete, če nekoliko poznamo okolnosti: moramo svojo sodbo izreči tako, da je dramatično društvo v tem oziru storilo, kar je v zdanjih razmerah mogoče bilo. Komu se je pred trémi leti sanjalo, da bo denes slovenska dramatika na tako častni stopinji? —

Da bi bil ta obraz iz našega dramatičnega življenja popolen, moral bi še govoriti o izpeljavi predstav, o igranji. Kaj rad bi igralne moči malo na rešeto dejal, pa ne gré, ker žalibog nisem videl vseh predstav; tako bi bilo pa moje poročilo pomanjkljivo in še to bi se mi lelo priverilo, da bi ne bilo pravično. Utegnil bi komu krivico delati, tedaj je pa že bolje, da to za zdaj pustim, morebiti tje na spomlad kaj o tej stvari zinem!

pendije služi se potem dve leti z dosedanjo letno plačo, ki za 12 ur učenja na teden znaša 900 rubljev. Za vsako uro več se plačuje 60 rubljev na leto. Plača bo povikšana najmanje na 1200 rubljev za 12 ur na teden. Petindvajsetletna služba daje pravico na polno penzijo. Spolnujem to prošnjo in imam čast prositi gg. slovenske jezikoslovce razprostraniti to naznanilo med seboj. Ker pa ne želim, da bi mi kdo pozneje kaj očital, ko bi ne mara ne bil z vsem zadovoljen v Rusiji: predzmem se svetovati gg. slov. jezikoslovcem, da dobro premislijo in se potlej odločijo. Smem pa reči, da velika večina bivših slovanskih stipendijatev so kot učitelji prav zadovoljni. Ko bi morebiti želel kdo o tej stvari od mene izvediti kaj več, ustregel bom vsakemu kolikor morem. Napis name: Dr. F. Celestin, učitelj latinskoga jezika pri klasičeski gimnazii v Vladimiru (Wladimir in Russland), po nižegorodskoj žel. dorogě. Dr. Celestin.

(Veselite in zabave v narodni čitalnici na Vranjskem): 22. januarja: beseda na spomin Slomška, tombola in ples; 5. febr.: beseda na spomin Vodnika in tombola; 15. febr.: streljski ples in tombola; 19. marca: beseda v slavo prvih Slavjanskih prosvjetiteljev Cirila in Metuda in tombola; 10. aprila: beseda v slavo godu častnega uda biskupa J. J. Sirosmajerja, jugoslavj. mecenata in tombola; 29. maja: beseda in tombola; 2. julja: beseda in tombola; 20. avgusta: beseda v čast rojstnega dne Njih cesarskega Veličanstva, tombola in veliki ples; 24. septb.: beseda in tombola; 22. okt.: beseda v slavni spomin dr. L. Tomana in tombola; 19. nov.: beseda v spomin Francu Preširnu in tombola; 26. dec.: beseda in tombola. Začetek vsikdar po zimi ob 7. po leti ob 8. uri. Pri vsaki besedi se bo vpletalo podučljivo prednašanje iz znanstvenih predmetov; odločneje čez to se bo vsikdar po časnikih razglasilo. — 7. novembra t. l. začenši bode vsaki torek streljanje s puščicami na tarčo.

(Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji.) Č. g. Jan. Rome, fajm. na Ledinalh, je dobil Šempetersko faro pri Novem mestu, in ledinska fara je razpisana 10. pros.

Listnica vredništva.

Mariborskim slov. osmošolcem: Dobro berite dotično notico in videli bodete, da je Vaša čast neoskrunjena brez „pojasnila.“ Izvolite drugokrat pismo dovoljno frankovati. — G. S. S. S. v Ljublj.: Vaš sestavek „de profundis“ je za pet „tujčevih pet“, ktere si ni upal zagovarjati noben slov. pravdnik. Ako hočete sestavek pokriti s svojim imenom in s svojo visoko službo, smo Vam na razpolaganje.

Razpis službe.

Pri kolegijalni in mestni farni cerkvi sv. Marije Magdalene v Velkovci na Koroškem (Völkermarkt in Kärnten) je izpraznjena zedinjena služba cerkvenca, kantorja in organista. Prihodki iz raznih zalogov brez privatnega zaslužka v posameznih hišah znašajo gotovih 600 gld. a. v. Dolžnosti pa so te-le: Raznu orglanja pri vsakdanji konventni sv. maši, pri ustanovljenih obletnicah z duhovščino vred v koru peti, orglati, si pripravnega cerkvenca vzdržati, godbo na koru s petjem vred ob nedeljah in v praznikih dopoldne in popoldne preskrbeti in gledati, da se s podukom sposobne mladine petje in muzika na koru v pravem, cerkvenem smislu in duhu izvršuje.

Prosilci za to zedinjeno službo naj prošnje lastno-ročno spišejo, v njih s pričali svoje dosedanje službovanje, lepo vedenje in izvrstne muzikalne vednosti dokažejo, in jih

do 25. februarja t. l.

poštne proste podpisaneu kolegijalnemu kapitelju dopošljejo.

Kol. kapitelj sv. Marije Magdalene v Velkovci, 11. januarja 1871.

Andrej Alijančič s. r.,

(2) kapiteljski dekan in mestni fajmošter.

Dr. France Munda,

do sedaj odvetnik (advokat) v Radolci, se je preselil v

Ljubljano

in je svojo pisarno v „Zvezdi“ št. 32, nasproti nunske cerkve odprl.

Razprodaja suknenega, platnenega in družega manufakturnega blaga

v prodajalnici

Henrika Skodlar-ja

na velikem trgu v Ljubljani. (9)

V službo

se vzame mlad, neoženjen v svojem rokodelstvu vsestransko izurjen kovač, ali pa se mu tudi v zakup prepusti kovačnica, ktera je blizu železniške postaje. V službo vzame ali kovačnino odda podpisani.

V Podnartu na Gorenjskem.

(2)

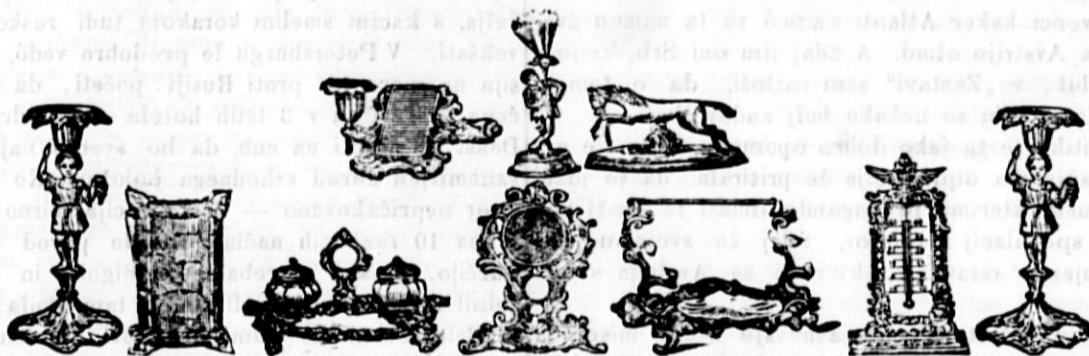
France Miklavčič,
posesnik.

Dobro došla!

Narodno-gospodarski duh časa pozdravlja kupčijsko hišo

TRAUGOTT-A FEITEL-A

na Dunaji, verlängerte Kärtnerstrasse 57, Kärntnerring Nr. 2.

Posebno priporočljiva je iz najboljšega masivnega dunajskega bronza izdelana garnitura za pisne mize, vsled risov sestavljena iz 10 kosov, samo za tri f.; francoska garnitura f. 5; s cizeliranimi in pozlačenimi robovi f. 12; posamezni kosi po 20 kr. do f. 1.

Najlepše stvari iz litega bronza: Par miznih svečnikov kr. 80, f. 1.80, 1.80, 2, 2.50, 3; detto dvoročen par f. 3.50, 4. Ročni svečniki 20, 30, 45, 50, 60 kr., detto z netilom 30 kr.; pepelnik v mnogih licih 20, 30, 40, 50 kr. Držaj za ure 30, 55, 65, 80 kr. Držaj za cigare z netilom f. 1, 1.50. — 1 hranilnica 25, 30 kr.: detto velika 90 kr., 1 gorkomer za sobe 80 kr., f. 1.20, 1.60. Teža za pisma v figurah in živalih 35, 50 kr., f. 1. Peresni ročnik 25, 50, 60 kr., f. 1. Tintnik 35, 45, 80, 90 kr. detto velik s peresnim ročnikom f. 1.50, 2.

30 kr. kineško-srebrna žličica, garantirana.	30 kr. nežno pozlačen medalijon za fotografije.	8 kr. mjilo v obliki sadja, vsakojako, brezkve, jabelka, kumare itd.
60 kr. kineško-srebrna žlica, garant.	5 kr. deklški lovec, velika burka.	50 kr. mjilo v obliki sadja v elegantnih korbičih, večje sorte 90 f. 1, 1.20.
90 kr. kineško-srebrne vilice in nož, angleška klinja.	5 kr. listnica, večja kr. 8, 10.	f. 2. Anglež na samokotu, isto z uro.
f. 8. album z muzike, igra 2 igri.	30 kr. pozlačen bronsast rob, zlat obrezek: listnica z olovko, elegantna juftovina.	20 kr. lepo pisana kositarjeva skudelica, večje po kr. 30, 40, 50.
10 kr. lakiran pas.	f. 1.20 lipner-service za 6 oseb.	80 kr. lepo toaletno zrcalo s zapirljivo miznico.
35 kr. usnjat pas, močan.	10 kr. kalendar za na steno.	f. 2. isto napolnjeno z mjiplom in vonjavo.
8 kr. praktična mašina za vtikanje niti.	8 kr. centimeter.	8 kr. fino jeklena veriga za ure.
10 kr. pletna korbica iz srebr. drata.	2 kr. knjižica papirja za smodke.	15 kr. fina jeklena verižica.
8 kr. igra otročjih kvart.	4 kr. strgulja za jezik.	35 kr. fina verižica z jeklenimi koraldami.
20 kr. pakfonasta žlica.	8 kr. pila za nohte, jeklena.	65 kr. 100 angleških pisarnih papirjev s gumiranimi ovitki.
10 kr. pakfonasta žličica.	10 kr. verižica za škarje.	8 kr. fino zobna pasta.
80 kr. pakfonasta velika žlica za juho.	35 kr. kleščice za orehe.	10 kr. fino zobna krtača.
40 kr. pakfonasta velika žlica za mleko.	8 kr. pošet.	8 kr. ostrivec za olovke.
40 kr. pakfonast razsipavec za poper.	10 kr. škatlica jeklenih peres.	10 kr. angleške škarje, večje 13, 20 kr.
60 kr. pakfonast razsipavec za sladkor.	25 kr. ročni svečnik, masivna bronza.	8 kr. zapetnik za rokovice.
f. 1.20 čedna pisna mapa.	20 kr. nožni brus iz poroznega oglja.	4 kr. novozlata gumba za bele zavratkinke.
f. 1.90 taka z pisnim orodjem.	15 kr. električen brisač za lampe, prav praktičen.	30 kr. žalostinsk kinč.
5 kr. ducent peresnih ročnikov.	10 kr. fina škarje za šlinganje.	5 kr. krasen umeten ogenj v sobi, večji 10, 15 kr.
10 kr. glavni urni ključ za vsako uro.	60 kr. čeden ustnjat etui, za šivanje napolnjen.	30 kr. čarobna iglena škatlica, z iglami napolnjena.
60 kr. polna toaletna kaset, večja f. 1, 1.50.	90 kr. risavno orodje, večje f. 1.20, 1.50, 2.	35 kr. burkast prstan škropnik.
f. 1.30 šah s kostinimi figurami.	45 kr. pozlačena sivna blazina privrtljiva.	20 kr. fino svilnat gosposk zavratnik, najfinejši 30, 40 kr.
15 kr. rešta sekanih koravd, pravih.	60 kr. usnjata gosposka torbica, večja kr. 70, 90, f. 1.20.	25 kr. Wertheimova hranilnica.
f. 1 lepa zapirljiva šatula za rokovice in šiv, iz palisandra.	85 kr. globus za učence s podnožjem.	4 kr. lepo rezljan okvir za fotografije.
15 kr. par manšetnih gumb novozlatih.	40 kr. novozlata broša in uhani !!	40 kr. fino portemonnaie, z bronsastim robom, se elegantneje 50, 60, 80 kr.
30 kr. cela garnitura šmizetnih in manšetnih gumb, novozlatih.	50 kr. morsko-penasta cev s fotografijo.	20 kr. kovana možnjica za cigaretni tabak z usnjem preoblečena.
80 kr. pozlačena napestnica, eleg. f. 1, 1.50.	5 kr. anglešk ščipavec za cigare.	30 kr. Netilo z lunto.
45 kr. pozlačena broša za fotografijo.	f. 1. nož, 6 klinj želveinoplatičen.	20 kr. par otročjih blačnikov.
90 kr. iz granata broša in uhani.	50 kr. angležka juftinska možnjica usnje-podšita.	30 kr. par za odrastle, najfinejši 40, 50 kr.
10 kr. elegantna igla za gosposke zavratnike, najfineje kr. 25, 30.	35 kr. otročja ura z bilom.	65 kr. natanko regulirana vremenska ura.
25 kr. pušpanove vilice in žlica za salato.	50 kr. jako zanimiva družbinska igra večja in zanimivejša kr. 60, 80, f. 1-4.	
10 kr. gosposk zavratnik v barvah.	8 kr. lep karton pečatnega vozka.	
f. 2.50 punca, ki kriči papa in mama, večja 3 f.	f. 1.20 prava morskopenasta pipa z jantarjevo cevjo, turška.	
10 kr. 100 pravih angleških šivanjk.	3 kr. kos gliserinskega mjila.	
10 kr. karton iglic za pletenje.		
40 kr. gosposka veriga novozlata.		

Proti poštnemu povzetju se hitro pošilja po pošti.

Slawisches Verschickungsgeschäft und Waarenhaus Traugott Feitel, in Wien, Kärnterring 2, Kärntnerstrasse 57.